

Prædiken til 6.s.e. påske, d. 12. maj 2024, Vor Frue Kirke, København.

Den kristne tro og dens fortællinger er givet videre til os, igennem slægt efter slægt – som et personligt, tillidsskabende ord fra et menneske til et andet.

Og sådan skal vi selv fortælle dem videre – på hver vores måde, naturligvis – i både ord og gerning.

I dag skal to nye præster ordineres; I skal starte på at give evangeliet videre i de menigheder I er sendt til.

I dagens tekst, beder Jesus for alle generationer af kristne, inklusiv os som er her i Vor Frue Kirke i dag.

Vi hører den afsluttende del af den store gribende bøn, som vi ofte kalder for Jesu ypperstepræstelige bøn, og som i Johannesevangeliet afslutter Jesu lange afskedstale til disciplene skærtorsdag aften.

Lige før alting i evangeliet kulminerer med Jesu død på korset og opstandelsesbudskabet.

Jesus taler om at han og Faderen er et.

Og han taler om at være udsendt.

Jesus er udsendt af Gud, for at fortælle os hvem Gud er, og vi er sendt ud i verden, Han går ved siden af os og hjælper os med at fortælle budskabet videre.

På den måde er vi alle sendt til verden med budskabet om, at intet kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus.

Måske er ordet 'sendelse' om os, et ord, som kan lyde lidt vel højtravende.

Men hvis jeg må have lov at blive der et øjeblik, kunne man så forestille sig, at hvis vi tager livet alvorligt, og det, vi foretager os i denne verden, så kan vi med vores tanker, ord og handlinger faktisk være med til, at præge virkeligheden omkring os på en god måde.

Hvis vi forstår os selv som sendt til vor næste, sendt med Guds kærlighed; så kan vi skabe en virkelighed omkring hinanden, som gør Guds kærlighed større og vores egoer og selvoptagethed mindre.

Vores opgave i denne verden kan måske netop forklares med udtrykket: sendelse.

Ethvert menneske har sin helt egen særlige sendelse. Sin egen måde at sætte frugt.

Jeg lever ikke i verden bare for mig selv.

Måske føler man sig kaldet til at ændre verden og udrette helt særlige ting.

Men ens opfattelse af sendelse og mening med livet kan også være mere enkel og især mere upåfaldende og mindre spektakulær; i verdens øjne.

Sendelse ved at være en god og nærværende mor eller far; at give sit barn trygge og kærlige rammer.

Og at få et barn er en velsignelse.

Og det er ikke, fordi barnet er sådan en lille nuttet én, der ser sød ud, når han sover.

Det er selvfølgelig helt fantastisk, så søde de små er, og der findes næsten ingen større glæde end at tage en lille varm krop i sparkedragt op fra søvnen.

Men velsignelsen består i, at man, når man har fået et barn, tvinges til at flytte fokus væk fra sig selv.

Nu er man ikke længere verdens centrum.

Det kan måske umiddelbart, i hvert fald før man får barnet, virke som lidt for træls, men det er det ikke.

For det er selve meningen med livet. At elske sin næste. Og éns allernærmeste næste er éns barn.

Under alle forhold.

Selv, når barnet bliver fuldstændig uudholdeligt, når det bliver et ildelugtende lille monster, nemlig når det bliver teenager.

Velsignelsen er, at man som forældre får lov at glemme sig selv, og ikke mindst, at man får lov at være vigtig for et andet menneske.

Engang brokkede jeg mig til en ven over, at mine børn hele tiden råbte: *mor, gider du lige hente et glas vand, mor, kan du ikke lige dit, kan du ikke lige dat..*

Mine børn var dengang små, og min vens næsten voksne. Og han sagde: *du skal være glad for, at de beder dig om hjælp, det er en gave at få lov til at hjælpe dem.*

Det er måske sat på spidsen, men alligevel.

For vi mennesker er skabt til fællesskab, det er ét af de store budskaber gennem den bibelske historie.

Vi er sendt til hinanden, og igennem sendelsen af hvert enkelt menneske til det andet bryder Guds rige igennem hos os.

Og når jeg kredser så meget om det med at være forældre og børn; så er det jo netop fordi Jesus fortæller os, at Gud er vores far; vi er hans børn. Gud som fader går igen mange steder her i Johannesevangeliet.

..

Siden jeg var omkring 10 år har jeg skrevet dagbog. Nu er det ikke længere lange opremsninger over, hvad der er hændt igennem dage og uger, men mere en slags

notater. Der ligger således ofte en notesbog ved min seng, og en nat i en særlig travl periode drømte jeg, at en anden havde skrevet en side i bogen, og at det var ingen ringere end Gud selv.

I den tid skrev jeg mest lange huskelister med alt det, jeg skulle huske, og måske var der noget vigtigt, jeg havde glemt?

I drømmen var det morgen, og bogen lå opslået på gulvet og med en nydelig formskrift stod der skrevet:

Godmorgen, menneskebarn. Jeg giver dig en ny dag; brug den til at være lys for andre. Bare et par stykker.

Sådan en hilsen får vi vel egentlig hver dag: en ny dag er en gave, glem det ikke i dit hæsblæsende liv, og hav ikke for travlt til at huske at lyse for din næste - til hvem du er sendt.

At være et menneskebarn sammen med andre, er at leve med kærlighed, både med den kærlighed, som man selv har og kan dele ud af, men også at leve med den kærlighed, som vi får af Gud.

Én af mine egne indvendinger mod alt det der med Guds kærlighed er, at det da er meget godt, men at det jo er mennesker, jeg vil elskes af.

Og det er vel også derfor, at vi får for travlt. Vi tror, vi skal præstere og leve op til alt muligt for at fortjene andres kærlighed.

Det er ikke let, og det er - for mig - et tilbagevendende emne: hvordan får jeg troen på Guds kærlighed til at smitte af på det daglige, levede liv?

Hvordan tager jeg det lidt mere med ro?

Jeg har jo lov at tro, at jeg allerede er elsket... og at intet kan skille os fra Guds kærlighed.

De ord af Paulus vi hører i dag, burde vel kunne få mig til at slappe lidt af.

For ud af troen på at være elsket af Gud vokser frimodigheden og overskuddet til at elske sit medmenneske, til at være sendt, i stedet for at fokusere på og stresse over sine egne fejl og mangler.

Eller som jeg hørte en klog kone sige: hvis du har det skidt, så gå ud og gør noget godt for nogle andre.

Da Paulus skrev om 'tro, håb og kærlighed'; de ord fra 1. korintherbrev som vi kender så godt, og som konfirmanderne særligt elsker, sluttede han med ordene: men størst af dem er kærligheden.

Guds kærlighed til os overgår alt andet - og det er uanset, om vi så har overskuddet til alle de andre.

Det får vi - når vi orker at åbne os for Guds kærlighed.

For nogen er det en erkendelse, der kommer som en åbenbaring på et bestemt tidspunkt; for andre af os er det en livslang proces, ja, måske endda en livslang kamp for at leve i tillid til Guds kærlighed - som vi ikke skal gøre noget for.

Som kommer os i møde, som rækkes os. Vi skal bare åbne os for den.

Jesus siger endda at vi er i ham.

Gud øser af sin godhed ud over gode og onde, og det må da gøre noget ved os.

Få os til at glemme os selv og alt det, vi ikke kan holde ud, for i stedet at få os til at se over på næsten og lyse på hende.

Når det lykkes er det en befrielse - at glemme sig selv. Jeg kan dårligt komme i tanke om noget bedre.

Og indimellem kan vi måske derfor få overskud til at lytte til Guds stemme:

Godmorgen, menneskebarn. Jeg giver dig en ny dag; brug den til at være lys for andre. Bare et par stykker.

Gå herfra med det; sendt til alle de andre... og uanset hvad der så sker, kan hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

De, som i dag efter apostlenes skik under bøn og håndspåleggelse skal indvies til Guds ords tjeneste, er:

Cand.theol. og ph.d. Martin Friis, der er ansat som sognepræst i Rosenvængets Pastorat, Holmens og Østerbro Provsti.

Cand.theol. Jakob Engelstad Nissen, der er ansat som sognepræst i Aldersro-Lundehus Pastorat, Holmens og Østerbro Provsti.

Vor Herre Jesus har selv sagt: ”Høsten er stor, men arbejderne er få. Bed derfor høstens Herre, at han vil sende arbejdere ud til sin høst”.

Lad os alle bede!

Vi takker dig, Herre vor Gud, himmelske Fader, fordi du, vor synd og uværdighed til trods, har ladet dit ord forkynde i din kirke, og vi beder dig, at vore prædikanter altid

må prædike dit evangelium ret, til din ære og vor salighed. Amen.

Efter intimationen bekendtgøres:

Efter ordinationen er der kontinuerlig altergang, og alle er velkommen til at deltage.

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde

og Guds kærlighed

og Helligåndens fællesskab

være med os alle!